ΕΚΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠ' ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟΥ ΣΥΖΗΤΗΣΗ
στην υπόθεση C-121/86 *

I — Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

Α — *Ιστορικό της διαφοράς*

Τον Ιούνιο του 1982, οι προσφεύγουσες, η συνολική παραγωγή των οποίων αντιπροσώπευε τότε το σύνολο της κοινοτικής παραγωγής του εν λόγω προϊόντος, υπέβαλαν, σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού 3017/79 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1979, περί της άμυνας κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/017, σ. 67), καταγγελία ενώπιον της Επιτροπής όσον αφορά τις πρακτικές ντάμπινγκ που εφαρμόζονταν στις εισαγωγές του ιδίου προϊόντος καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και Βόρειας Κορέας.

Η Επιτροπή, κρίνοντας ότι η καταγγελία αυτή περιείχε ενδεχομένως επαρκή αποδεικτικά στοιχεία όσον αφορά την ύπαρξη ντάμπινγκ και της επακόλουθης ζημίας, δημοσίευσε στην Επίσημη Εφημερίδα της 29.6.1982 ανακοίνωση « περί ενάρξεως διαδικασίας αντιντάμπινγκ σχετικά με τις εισαγωγές στην Κοινότητα φυσικού μαγνησίτη αδρανώς κεκαυμένου, ο οποίος υπάγεται στη θέση ex 25.19-51 του κώδικα Nimexe, καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και Βόρειας Κορέας » (ΕΕ C 162, σ. 3, και ΕΕ C 192, σ. 7), και άρχισε την αναγκαία σχετική έρευνα.

Η προκαταρκτική έρευνα της Επιτροπής αφορούσε την περίοδο από 1ης Ιουλίου 1981 έως 31 Ιουνίου 1982 και περιορίστηκε μόνο στον αδρανώς κεκαυμένο φυσικό μαγνησίτη περιεκτικότητας σε MgO από 85 έως 92 %. Με την έρευνα αυτή διαπιστώθηκε ότι τα κοινοτικά προϊόντα ήταν ομοειδή των εισαγομένων και αποκαλύφθηκε η ύπαρξη πρακτικής ντάμπινγκ, το μέσο περιθώριο του οποίου, δηλαδή η μέση διαφορά μεταξύ των τιμών εισαγωγής στην Κοινότητα και της κανονικής αξίας του εν λόγω προϊόντος, ανερχόταν σε 114 % περίπου όσον αφορά τα προϊόντα καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και σε 85 % περίπου στην περίπτωση των προϊόντων καταγωγής Βόρειας Κορέας. Δεδομένου ότι οι χώρες αυτές δεν έχουν οικονομία αγοράς, η κανονική αξία υπολογίστηκε βάσει της τιμής των προϊόντων που παράγονται στην Ισπανία και διατίθενται στην ισπανική αγορά.

Όσον αφορά την ύπαρξη ζημίας από τις πραγματοποιούμενες με ντάμπινγκ εισαγωγές, από τα στοιχεία που συνέλεξε η Επιτροπή διαπιστώθηκε, κυρίως, ουσιαστική μείωση του τμήματος της αγοράς που κατείχαν οι έλληνες παραγωγοί φυσικού μαγνησίτη αδρανώς κεκαυμένου στην Κοινότητα και η αύξηση του αντίστοιχου τμήματος της αγοράς των κινεζικών και βορειοκορεατικών προϊόντων, καθώς και πτώση των κοινοτικών πωλήσεων κατά 47 % και μείωση της χρησιμοποιήσεως της παραγωγικής ικανότητας από 54 % το 1979 σε 22 % το 1981.

Η Επιτροπή, θεωρώντας ότι τα στοιχεία αυτά αποδείκνυαν την ύπαρξη ζημίας, εξέτασε επίσης μήπως η ζημία αυτή οφείλετο σε άλλους παράγοντες, όπως η πτώση της κατα-

* Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική.

ναλώσεως στην Κοινότητα, και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι επιπτώσεις των εισαγωγών, με την εφαρμογή πρακτικής ντάμπινγκ, φυσικού μαγνησίτη αδρανώς κεκαυμένου καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και Βόρειας Κορέας έπρεπε να θεωρηθούν ως συνεπαγόμενες, αφεαυτών, σημαντική ζημία για την εν λόγω κοινοτική βιομηχανία.

Η Επιτροπή, προκειμένου να αποφευχθεί η πρόκληση νέας ζημίας κατά τη συνέχιση της έρευνας, εξέδωσε, ως εκ τούτου, στις 22 Δεκεμβρίου 1982, τον κανονισμό 3542/82, « περί επιβολής προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές φυσικού μαγνησίτη αδρανώς κεκαυμένου, με περιεκτικότητα σε MgO μεταξύ 85 και 92 %, καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και Βόρειας Κορέας » (ΕΕ L 371, σ. 25). Ο δασμός αυτός, ο οποίος ίσχυε για περίοδο τεσσάρων μηνών αρχομένης από 1ης Ιανουαρίου 1983, αντιστοιχούσε στη διαφορά μεταξύ 169 Ecu και της καθαρής τιμής ανά τόνο του προϊόντος « ελεύθερου στα σύνορα της Κοινότητας » πριν από τον εκτελωνισμό. Το ύψος του δασμού ήταν μεν κατώτερο από τα προσωρινώς διαπιστωθέντα περιθώρια ντάμπινγκ αλλά πρόσφορο, κατά την άποψη της Επιτροπής, για την εξάλειψη της ζημίας που είχε προξενηθεί στους κοινοτικούς παραγωγούς.

Η ισχύς του προσωρινού αυτού δασμού αντιντάμπινγκ παρατάθηκε, με τον κανονισμό 991/83 του Συμβουλίου, της 25ης Απριλίου 1983 (ΕΕ L 110, σ. 27), για περίοδο δύο μηνών από 1ης Μαΐου 1983.

Μετά την επιβολή του προσωρινού δασμού, η Επιτροπή διόρισε δύο εμπειρογνώμονες προκειμένου να μελετήσουν το κατά πόσον ήταν συγκρίσιμα τα εν λόγω προϊόντα καταγωγής Κίνας, Βόρειας Κορέας, Ισπανίας και Ελλάδας, καθώς και τον ισχυρισμό περί υπάρξεως εξαιρετικού φυσικού πλεονεκτήματος όσον αφορά τον ανταγωνισμό, τον οποίο οι κινέζοι παραγωγοί ισχυρίζονταν ότι έχουν σε σχέση με τους ισπανούς παραγωγούς φυσικού μαγνησίτη, τις τιμές των οποίων έλαβε υπόψη της η Επιτροπή προκειμένου να καθορίσει την κανονική αξία. Αυτή η εξαιρετική διαδικασία αποφασίστηκε ενόψει της πρωταρχικής σημασίας του προβλήματος και λαμβανομένων ιδίως υπόψη των απολύτως αντιφασκουσών απόψεων των μερών, των διαφορετικών ποιοτήτων των προϊόντων, των πολυαρίθμων εφαρμογών και του όλως τεχνικού χαρακτήρα των ίδιων των προϊόντων.

Όσον αφορά το συγκρίσιμο των προϊόντων, η Επιτροπή κατέληξε στο συμπέρασμα, βάσει του συνόλου των διαθεσίμων στοιχείων και παρά τις αντιφάσκουσες γνώμες των εμπειρογνωμόνων, ότι οι αδρανώς κεκαυμένοι φυσικοί μαγνησίτες, περιεκτικότητας σε MgO μεταξύ 85 % και 92 %, καταγωγής Κίνας, Βόρειας Κορέας, Ισπανίας και Ελλάδας μπορούσαν να θεωρηθούν ως « ομοειδή προϊόντα » υπό την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 12, του προαναφερθέντος κανονισμού 3017/79, δεδομένου ότι παρουσίαζαν τόσο στενές ομοιότητες ώστε μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν στο σύνολο των υφισταμένων εφαρμογών.

Όσον αφορά τον ισχυρισμό περί υπάρξεως σημαντικού φυσικού πλεονεκτήματος υπέρ των κινέζων κατασκευαστών, βασιζόμενου στην καθαρότητα του προϊόντος τους, η Επιτροπή, ακολουθώντας τα πορίσματα των εμπειρογνωμόνων, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, ακόμα και αν το πλεονέκτημα αυτό όντως υπήρχε και δεν αντισταθμιζόταν από σχετικά μειονεκτήματα, δεν κατανοείται πώς το πλεονέκτημα αυτό θα έπρεπε να ληφθεί υπόψη για τον καθορισμό της κανονικής αξίας αν τα ίδια στοιχεία λαμβάνονταν υπόψη σε μια χώρα με οικονομία αγοράς, δηλαδή την Ισπανία, για τον υπολογισμό της κανονικής αξίας. Κατά συνέπεια, απέρριψε το αίτημα της προσαρμογής του περιθωρίου ντάμπινγκ που είχε ως στόχο να ληφθεί υπόψη το υποτιθέμενο εξαιρετικό φυσικό πλεονέκτημα όσον αφορά τον ανταγωνισμό.

Όσον αφορά τη ζημία, η Επιτροπή μετέβαλε τα προσωρινά συμπεράσματά της, λαμβάνοντας υπόψη την αύξηση κατά 15 % των εισαγωγών μεταξύ 1979 και 1980, τη μείωση κατά 3 % του 1981 και τη νέα αύξηση κατά 17 % το 1982, καθώς και την αύξηση του τμήματος της αγοράς το οποίο κατέχουν τα προϊόντα που εισάγονται από την Κίνα και τη Βόρεια Κορέα από 26 % το 1979 σε 37 % το 1982 και την παράλληλη μείωση του τμήματος της αγοράς που κατέχει η κοινοτική βιομηχανία από 48 % το 1978 στο 25 % το 1982.

Βάσει όλων αυτών των εκτιμήσεων, η Επιτροπή, στις 9 Ιουνίου 1983, λαμβάνοντας υπόψη τη σοβαρότητα της ζημίας και το κοινοτικό συμφέρον, πρότεινε στο Συμβούλιο τη θέσπιση κανονισμού περί επιβολής οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές φυσικού μαγνησίτη αδρανώς κεκαυμένου καταγωγής Κίνας και Βόρειας Κορέας, το ύψος του οποίου θα ισούτο με τη διαφορά μεταξύ της καθαρής τιμής ανά τόνο του προϊόντος « ελεύθερου στα σύνορα της Κοινότητας » πριν από την επιβολή δασμού και 152 Ecu για τα προϊόντα περιεκτικότητας σε MgO μεταξύ 85 και 90 % ή 163 Ecu για τα προϊόντα περιεκτικότητας σε MgO μεταξύ 90 και 92 %.

Ωστόσο, το Συμβούλιο, αφού προέβη σε επισταμένη έρευνα όσον αφορά το συγκρίσιμο των εν λόγω προϊόντων, δεν αποφάσισε να εκδώσει τον προταθέντα από την Επιτροπή κανονισμό περί επιβολής οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ και, ως εκ τούτου, η περίοδος επιβολής των προσωρινών δασμών έληξε στις 30 Ιουνίου 1983.

Στις 19 Απριλίου 1985, οι επιχειρήσεις που είχαν υποβάλει την καταγγελία έθεσαν υπόψη της Επιτροπής νέα στοιχεία που πιθανολογούσαν την ύπαρξη ντάμπινγκ και ζημίας προκαλούμενης από τις κινεζικές εισαγωγές φυσικού μαγνησίτη αδρανώς κεκαυμένου.

Βάσει των στοιχείων αυτών, η Επιτροπή, στις 19 Ιουνίου 1985, δημοσίευσε στην Επίσημη Εφημερίδα ανακοίνωση σχετικά με τη συνέχιση της έρευνας όσον αφορά τις εισαγωγές από την Κίνα και τη Βόρεια Κορέα (ΕΕ C 149, σ. 2), αυτή τη φορά όμως βάσει του κανονισμού 2176/84 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1984, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της ΕΟΚ (ΕΕ L 201, σ. 1), ο οποίος είχε αντικαταστήσει τον κανονισμό 3017/79 του Συμβουλίου.

Η καταγγελία των ελλήνων παραγωγών αφορούσε, στο στάδιο αυτό, μόνο τις εισαγωγές από την Κίνα, δεδομένου ότι, κατά τη γνώμη των παραγωγών αυτών, το τμήμα της αγοράς που έλεγχαν οι Βορειοκορεάτες είχε συρρικνωθεί, οι δε τιμές τους είχαν αυξηθεί. Ωστόσο, η Επιτροπή παρατήρησε ότι δεν είχε λάβει πληροφορίες σχετικά με την κατά τα φαινόμενα πλήρη μεταβολή της στρατηγικής των εισαγωγέων από τη Βόρεια Κορέα και δεδομένου ότι η έρευνα όσον αφορά τις βορειοκορεατικές εισαγωγές εκκρεμούσε ακόμα, έκρινε σκόπιμο να συνεχίσει και την έρευνα αυτή.

Οι κινέζοι παραγωγοί είχαν δηλώσει ότι ήταν διατεθειμένοι να τηρήσουν μια ελάχιστη τιμή προκειμένου να δοθεί λύση στη διαφορά, η Επιτροπή, όμως, δεν μπόρεσε να δεχτεί την ανάληψη δεσμεύσεων που πρότειναν οι κινέζοι εξαγωγείς ενόψει των αντιρρήσεων που εξέφρασαν τα κράτη μέλη. Κατά τα λοιπά, έκρινε ότι δεν ήταν σκόπιμο, κατά το στάδιο αυτό, να υποβάλει στο Συμβούλιο πρόταση για την αποδοχή της αναλήψεως δεσμεύσεων και την περάτωση της διαδικασίας αντιντάμπινγκ.

Η Επιτροπή συνέχισε, ως εκ τούτου, τις διερευνήσεις της και, κατόπιν της έρευνας που πραγματοποίησε το καλοκαίρι του 1985, κατά την οποία προέβη σε σύγκριση των αριθμητικών στοιχείων που είχε στη διάθεσή της για τα έτη

1981 έως 1984, διαπίστωσε ιδίως ότι οι εισαγωγές στην Κοινότητα από τις εν λόγω χώρες είχαν μειωθεί από 82 500 τόνους το 1981 σε 61 000 τόνους το 1984, ότι η κοινοτική παραγωγή είχε αυξηθεί κατά 110 % κατά το ίδιο διάστημα και ότι το τμήμα της αγοράς που κατείχαν οι παραγωγοί της Κοινότητας είχε αυξηθεί από 15,4 % το 1981 σε 19,4 % το 1984, ενώ το τμήμα της αγοράς που κατείχαν τα προϊόντα καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και Βόρειας Κορέας είχε μειωθεί από 30,4 % το 1981 σε 19,7 % το 1984.

Οι διαπιστώσεις αυτές οδήγησαν την Επιτροπή να θεωρήσει ότι η κοινοτική βιομηχανία δεν υφίστατο πλέον σημαντική ζημία και, κατά συνέπεια, έκρινε άσκοπη τη συνέχιση της έρευνας όσον αφορά το συγκρίσιμο του εν λόγω προϊόντος ή τον ισχυρισμό περί υπάρξεως ντάμπινγκ και υπέβαλε στο Συμβούλιο πρόταση για την περάτωση της διαδικασίας αντιντάμπινγκ σχετικά με τις εισαγωγές στην Κοινότητα φυσικού μαγνησίτη αδρανώς κεκαυμένου καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και Βόρειας Κορέας.

Το Συμβούλιο υιοθέτησε την πρόταση αυτή και εξέδωσε, στις 6 Μαρτίου 1986, βάσει του άρθρου 9 του προαναφερθέντος κανονισμού 2176/84, την απόφαση 86/59 για την περάτωση της διαδικασίας αντιντάμπινγκ όσον αφορά τις εν λόγω εισαγωγές, η οποία αποτελεί το αντικείμενο της παρούσας προσφυγής ακυρώσεως.

Β — *Διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου*

1. Η υπό κρίση προσφυγή κατατέθηκε στη γραμματεία τουΔικαστηρίου στις 27 Μαΐου 1986. Αρχικά στρεφόταν κατά του Συμβουλίου και της Επιτροπής.

2. Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 23 Μαΐου 1986, οι προσφεύγουσες υπέβαλαν, δυνάμει του άρθρου 186 της Συνθήκης ΕΟΚ και του άρθρου 83 του κανονισμού διαδικασίας, αίτηση λήψεως προσωρινών μέτρων με την οποία ζήτησαν από το Δικαστήριο, αφενός, να υποχρεώσει τα καθού όργανα να προσκομίσουν όλα τα σχετικά με την απόφαση 86/59 του Συμβουλίου έγγραφα και, αφετέρου, να υποχρεώσει τους εκπροσώπους τους να βεβαιώσουν ενόρκως ότι δεν έχουν στην κατοχή τους κανένα άλλο έγγραφο.

Με Διάταξη του προέδρου της Δικαστηρίου, της 27ης Ιουνίου 1986, η αίτηση αυτή απορρίφθηκε και οι αιτούσες καταδικάστηκαν στα δικαστικά έξοδα.

3. Με υπόμνημα που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 15 Σεπτεμβρίου 1986, η Επιτροπή υπέβαλε ένσταση απαραδέκτου δυνάμει του άρθρου 91, παράγραφος 1, του κανονισμού διαδικασίας ζητώντας από το Δικαστήριο να κρίνει απαράδεκτη την προσφυγή καθόσον στρέφεται κατ' αυτής, δεδομένου ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αποτελεί πράξη του Συμβουλίου.

Με Διάταξη της 11ης Μαρτίου 1987, το Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή ως απαράδεκτη καθόσον στρεφόταν κατά της Επιτροπής και καταδίκασε τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα που αντιστοιχούσαν στην ένσταση απαραδέκτου.

4. Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 30 Ιανουαρίου 1987, οι προσφεύγουσες υπέβαλαν, δυνάμει του άρθρου 186 της Συνθήκης ΕΟΚ και του άρθρου 83 του κανονισμού διαδικασίας, αίτηση λήψεως προσωρινών μέτρων με την οποία ζήτησαν από το Δικαστήριο, κυρίως, την έκδοση προσωρινής αποφάσεως θέτουσας στην Επιτροπή προθεσμία έως τις 31 Δεκεμβρίου 1986 για τη συμπλήρωση του μη εμπιστευτικού φακέλου της έρευνας. Σε περίπτωση απορρίψεως του ανωτέρω αιτήματος, οι προσφεύγουσες ζήτησαν:

— είτε να τους δοθεί η δυνατότητα να συμβουλευθούν το φάκελο και να αντικρούσουν εκ νέου τυχόν νέα και άγνωστα προσκομιζόμενα στοιχεία·

— είτε να μη ληφθούν υπόψη τα νέα στοιχεία τα οποία η Επιτροπή είχε ειδοποιήσει ότι περιλαμβάνονταν στο μη εμπιστευτικό φάκελο και, κατά συνέπεια, να ληφθούν υπόψη ως αποδεικτικά στοιχεία μόνο τα στοιχεία του μη εμπιστευτικού φακέλου που είχαν τεθεί στη διάθεσή τους πριν από τις 31 Δεκεμβρίου 1986 και επισυνάπτονταν στο υπόμνημα απαντήσεώς τους.

Με Διάταξη του προέδρου του Δικαστηρίου, της 20ής Φεβρουαρίου 1987, η αίτηση λήψεως προσωρινών μέτρων απορρίφθηκε.

5. Το Δικαστήριο, κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Έθεσε, ωστόσο, ορισμένα ερωτήματα στους διαδίκους, οι οποίοι απάντησαν εντός των ταχθεισών προθεσμιών.

II — Αιτήματα των διαδίκων

Οι *προσφεύγουσες* ζητούν από το Δικαστήριο να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση και να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

Το *Συμβούλιο* των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη και να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

III — Λόγοι ακυρώσεως και επιχειρήματα των διαδίκων

Οι προσφεύγουσες εταιρείες υποστηρίζουν πρώτον ότι νομιμοποιούνται ενεργητικώς καθότι η επίδικη απόφαση τις αφορά άμεσα και ατομικά. Το Συμβούλιο δεν αμφισβητεί το παραδεκτό της προσφυγής στο μέτρο που αυτή αφορά το ίδιο.

Όσον αφορά την ουσία, προς στήριξη της προσφυγής, το βάσιμο της οποίας αμφισβητεί το Συμβούλιο, οι προσφεύγουσες προβάλλουν τους εξής λόγους ακυρώσεως.

Α — *Έλλειψη αιτιολογίας*

Οι *προσφεύγουσες* θεωρούν ότι η επίδικη απόφαση στερείται αιτιολογίας καθότι, αφενός, αντιπαρέρχεται το στοιχείο της υπάρξεως ντάμπινγκ και, αφετέρου, περιορίζεται στη θεμελίωση του σκεπτικού της επί συγκριτικών στοιχείων τα οποία δεν αποδεικνύουν τη μη ύπαρξη ζημίας, αλλ' απλώς τη βελτίωση της καταστάσεως σε σχέση με αυτή που είχε προηγουμένως διαπιστωθεί από την Επιτροπή. Η βελτίωση αυτή, κατά την άποψη των προσφευγουσών, αναιρείται τελείως από την εξέλιξη κατά το 1985 και από την τάση περαιτέρω χειροτερεύσεως κατά το 1986. Επιπλέον, οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ότι τα στοιχεία που χρησιμοποίησε η Επιτροπή είναι ανακριβή και αντιφάσκουν τόσο προς τα επίσημα στατιστικά στοιχεία (αναφέρονται ως παράδειγμα οι στατιστικές της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας για το μήνα Μάρτιο 1986) όσο και προς τις προηγούμενες αποφάσεις, προτάσεις και διαπιστώσεις της Επιτροπής. Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν επίσης σχετικά ότι η Επιτροπή, με το να απορρίψει την πρόταση των κινέζων εισαγωγέων για ανάληψη υποχρεώσεων ενόψει των αντιρρήσεων που εξέφρασαν τα κράτη μέλη, καταφανώς αναγνώρισε την ύπαρξη ζημίας έως το 1984, η οποία μάλιστα αφορούσε σημαντική ποσότητα.

Το *Συμβούλιο* φρονεί ότι η αιτιολογία που περιέχεται στην επίδικη απόφαση και που εκτείνεται σε όχι λιγότερες από 12 αιτιολογικές σκέψεις, ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις που έχει θέσει το Δικαστήριο όσον αφορά την αιτιολόγηση των πράξεων των οργάνων (απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 1985, Ford κατά Επιτροπής, υποθέσεις 25/84 και 26/84, Συλλογή 1985, σ. 2725). Κατά την άποψη του Συμβουλίου, οι τρεις προϋποθέσεις του άρθρου 12 του κανονισμού 2176/84 (στο εξής: βασικός κανονισμός), ήτοι η οριστική διαπίστωση περί υπάρξεως ντάμπινγκ, η ύπαρξη ζημίας και η ανάγκη ενεργείας προς το συμφέρον της Κοινότητας, εφαρμόζονται σωρευτικώς και, συνεπώς, πρέπει να πληρούνται και οι τρεις ώστε να μπορούν να επιβληθούν δασμοί αντιντάμπινγκ. Η κύρια αιτία για την περάτωση της διαδικασίας αντιντάμπινγκ στην υπό κρίση περίπτωση έγκειτο στο γεγονός ότι η Επιτροπή, κατόπιν της έρευνας που είχε διεξαγάγει, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι εισαγωγές του φυσικού μαγνησίτη αδρανώς κεκαυμένου καταγωγής Κίνας και Βόρειας Κορέας δεν προκαλούσαν πλέον σημαντική ζημία στην κοινοτική παραγωγή. Επιπλέον, στην περίπτωση που όντως υφίσταται σήμερα απειλή ζημίας οφειλόμενης σε εισαγωγές που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ, μπορεί να υποβληθεί στην Επιτροπή νέα καταγγελία σύμφωνα με το άρθρο 5 του βασικού κανονισμού.

Β — *Παράβαση ουσιωδών τύπων*

Οι *προσφεύγουσες* θεωρούν ότι οι ουσιώδεις τύποι της διαδικασίας που επιβάλλει ο βασικός κανονισμός παραβιάστηκαν, ιδίως καθότι η επίδικη απόφαση δεν αποτέλεσε αντικείμενο συζητήσεως ούτε υποβλήθηκε στην επιτροπή αντιντάμπινγκ του άρθρου 6, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού. Οι προσφεύγουσες προσθέτουν ότι, ακόμα και αν τέτοιες διαβουλεύσεις είχαν γίνει εγγράφως, θα υπήρχε παράβαση ουσιωδών τύπων δεδομένου ότι, κατά το άρθρο 6, παράγραφος 3, του βασικού κανονισμού, οι διαβουλεύσεις μπορούν να γίνουν εγγράφως μόνο σε περίπτωση ανάγκης.

Το *Συμβούλιο*, χωρίς να λαμβάνει θέση ως προς το κατά πόσον η λήψη γνώμης της επιτροπής αντιντάμπινγκ συνιστά ουσιώδη τύπο υπό την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης, βεβαιώνει ότι οι σχετικές διαβουλεύσεις έγιναν εγγράφως και υποστηρίζει ότι η εν λόγω επιτροπή έχει καθαρά συμβουλευτικό χαρακτήρα. Όσον αφορά την προσφυγή στην έγγραφη διαδικασία κατά τις διαβουλεύσεις με την επιτροπή αντιντάμπινγκ, το Συμβούλιο παρατηρεί ότι δεν υποβλήθηκε καμία αίτηση προφορικών διαβουλεύσεων, όπως προβλέπεται στο άρθρο 6, παράγραφος 3, του βασικού κανονισμού.

Κατά τη δημόσια συνεδρίαση της 16ης Μαΐου 1989, οι προσφεύγοντες παραιτήθηκαν από το λόγο που αφορούσε τις διαβουλεύσεις της επιτροπής αντιντάμπινγκ.

Γ — *Παράβαση κανόνων δικαίου του βασικού κανονισμού*

1. Οι *προσφεύγουσες* υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή παραβίασε τη ρητή υποχρέωση που υπέχει από το άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ), του βασικού κανονισμού, κατά την οποία η έρευνα για την πρακτική ντάμπινγκ πρέπει να καλύπτει τουλάχιστον εξάμηνη περίοδο αμέσως πριν από την έναρξη της διαδικασίας, δεδομένου ότι η Επιτροπή κίνησε τη διαδικασία στις 19 Ιουνίου 1985 και περιορίστηκε μόνο στα αποτελέσματα του 1984, χωρίς να λάβει υπόψη της τα στοιχεία για το 1985, τα οποία είναι κρίσιμα διότι αποδεικνύουν την ύπαρξη σημαντικότατης ζημίας για το έτος αυτό και την απειλή ακόμα μεγαλύτερης ζημίας.

Το *Συμβούλιο* υποστηρίζει σχετικά ότι οι προσφεύγουσες συγχέουν την περίοδο αναφοράς σχετικά με την ύπαρξη ντάμπινγκ με την

περίοδο που καλύπτει η έρευνα και αφορά την εκτίμηση της ζημίας που υπέστη η κοινοτική βιομηχανία λόγω της πρακτικής ντάμπινγκ. Ο βασικός κανονισμός δεν απαιτεί καθόλου να περιορίζεται η περίοδος που λαμβάνεται υπόψη για την εκτίμηση της ζημίας στην περίοδο αναφοράς σχετικά με το ντάμπινγκ και, ως εκ τούτου, πρακτική της Επιτροπής είναι να καλύπτει με την έρευνα, όσον αφορά τη ζημία, περίοδο πλειόνων ετών.

2. Κατά τις *προσφεύγουσες*, ωστόσο, το γεγονός ότι στο άρθρο 7, παράγραφος 1, στοιχείο γ), του βασικού κανονισμού δεν γίνεται μνεία της έρευνας για τη ζημία δεν σημαίνει καθόλου ότι το εξάμηνο πριν από την έναρξη της διαδικασίας δεν έχει εφαρμογή στην έρευνα για τη ζημία. Το άρθρο αυτό δεν ομιλεί ρητά για ζημία επειδή η σχετική έρευνα μπορεί να καλύπτει όχι μόνο την περίοδο αυτή, αλλά συγχρόνως και περίοδο μεγαλύτερη του εξαμήνου. Εν πάση περιπτώσει, ενόψει της προηγούμενης πρακτικής της Επιτροπής και των ερωτηματολογίων που απηύθυνε στις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις, με τα οποία ζητούσε να της παράσχουν στοιχεία για περίοδο πέντε ετών, η επίδικη απόφαση είναι παράνομη καθόσον λαμβάνει υπόψη μόνο τα στοιχεία της περιόδου 1981 έως 1984 και παραβιάζει την αρχή της ταυτόχρονης εξετάσεως του ντάμπινγκ και της ζημίας, η οποία αποτελεί θεμελιώδη αρχή όχι μόνο του κοινοτικού δικαίου αλλά και της ΓΣΔΕ.

Το *Συμβούλιο* παρατηρεί σχετικά ότι η απαίτηση ταυτόχρονης εξετάσεως της υπάρξεως ντάμπινγκ και ζημίας εισήχθη με τον κώδικα αντιντάμπινγκ το 1968 και ότι η διάταξη αυτή είχε ως κύριο στόχο τις Ηνωμένες Πολιτείες, λόγω του ότι η αμερικανική νομοθεσία προέβλεπε τότε τη δυνατότητα να απαιτείται τραπεζική εγγύηση κατά την εισαγωγή προϊόντων που εκ πρώτης όψεως αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ, προτού ακόμα διαπιστωθεί η ύπαρξη ζημίας, αλλά ότι η δυνατότητα αυτή δεν υφίσταται στο κοινοτικό δίκαιο.

3. Οι *προσφεύγουσες* θεωρούν επίσης ότι, κατά το άρθρο 7, παράγραφος 9, στοιχείο α), του βασικού κανονισμού, η διαδικασία αντιντάμπινγκ έπρεπε να είχε περατωθεί καθ' οποιοδήποτε τρόπο τον Ιούνιο του 1983, όπως είχε προτείνει η Επιτροπή στο Συμβούλιο, και να κινηθεί εκ νέου είτε αυτεπαγγέλτως, είτε κατόπιν αιτήσεως των ενδιαφερομένων, είτε, εν πάση περιπτώσει, με εντολή του Συμβουλίου. Κατά τις προσφεύγουσες, ακόμα και αν το επίρρημα « κανονικά » που υπάρχει στη διάταξη αυτή δεν σημαίνει ακριβή περίοδο ενός έτους, μια διαδικασία που παραμένει εκκρεμής επί τεσσεράμισι έτη αντίκειται όχι μόνο στο άρθρο 7, παράγραφος 9, του εν λόγω κανονισμού, αλλά και στις αρχές της ασφαλείας του δικαίου, της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της επιλύσεως των διαφορών εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος.

Κατά την άποψη του *Συμβουλίου*, το γεγονός ότι η διαδικασία δεν περατώθηκε « κατά ένα οποιοδήποτε τρόπο » το 1983 δεν μπορεί να προβληθεί κατά μεταγενέστερης αποφάσεως περατώνουσας τη διαδικασία, όπως η προσβαλλόμενη απόφαση. Το Συμβούλιο παρατηρεί επίσης ότι ο περίπλοκος χαρακτήρας της υποθέσεως κατέστησε πράγματι αναγκαία μακρύτερη διαδικασία, πράγμα το οποίο δεν αντίκειται στο βασικό κανονισμό, κατά τον οποίο το διάστημα ενός έτους είναι απλώς η κανονική διάρκεια της διαδικασίας.

4. Τέλος, οι *προσφεύγουσες* καταγγέλλουν το γεγονός ότι, παρά τη νέα αίτησή τους για εκ νέου κίνηση της διαδικασίας το 1985, η οποία αφορούσε μόνο τη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας, η Επιτροπή προτίμησε να συνεχίσει την εκκρεμή διαδικασία συνεξετάζοντας την περίπτωση της Κίνας και της Βόρειας Κορέας, στην προσπάθεια να λάβει υπόψη της τα στοιχεία που αφορούσαν την τελευταία αυτή χώρα, με σκοπό τον εξωραϊσμό της καταστά-

σεως των εισαγωγέων και την περάτωση της διαδικασίας.

Το *Συμβούλιο* υπενθυμίζει, ωστόσο, ότι η διαδικασία που είχε αρχίσει το 1982 σχετικά με τη Βόρεια Κορέα δεν είχε ακόμα περατωθεί και ότι ήταν, επομένως, φυσικό να ληφθούν υπόψη οι εισαγωγές και από τις δύο χώρες προκειμένου να καθοριστεί η ενδεχόμενη ζημία. Εξάλλου, οι εισαγωγές από την Κίνα είχαν υποστεί μεταξύ του 1981 και 1984 μεγαλύτερη μείωση απ' ό,τι οι εισαγωγές από τη Βόρεια Κορέα.

Δ — *Κατάχρηση εξουσίας*

Οι *προσφεύγουσες* υποστηρίζουν ότι η επίδικη απόφαση εκδόθηκε κατά κατάχρηση εξουσίας, καθότι παραβιάστηκαν τα άκρα όρια της διακριτικής εξουσίας της Επιτροπής με τη χρησιμοποίηση των διατάξεων του βασικού κανονισμού κατά τρόπο παράνομο και ξένο προς τους σκοπούς τους οποίους έταξε ο κοινοτικός νομοθέτης. Πράγματι, η Επιτροπή άφησε την υπόθεση εκκρεμή επί πέντε σχεδόν έτη, κατά παράβαση του γράμματος και του πνεύματος του κανονισμού, με στόχο την εξεύρεση των καταλλήλων προσχημάτων για να περατώσει τη διαδικασία. Εξάλλου, από τη διαδικασία που προηγήθηκε της εκδόσεως της αποφάσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή « παζάρεψε » ως προς το θέμα αυτό με τους ενδιαφερομένους (σημεία 7 και 9 του δικογράφου της προσφυγής). Με το υπόμνημα απαντήσεως, οι προσφεύγουσες προβάλλουν επίσης κατάχρηση εξουσίας, συνιστάμενη στο ότι το Συμβούλιο υπεισήλθε στην εξέταση της ουσίας της υποθέσεως και του συγκρισίμου των προϊόντων τον Ιούνιο του 1983, πράγμα το οποίο αντίκειται στους σκοπούς που καθόρισε ο κοινοτικός νομοθέτης.

Το *Συμβούλιο*, με το υπόμνημα ανταπαντήσεως, αναφέρει ότι όλα τα επιχειρήματα της προσφυγής όσον αφορά αυτόν τον λόγο ακυρώσεως δεν θεμελιώνουν κατάχρηση εξουσίας και αφορούν πράξεις της Επιτροπής. " Οσον αφορά την κατάχρηση εξουσίας εκ μέρους του Συμβουλίου, στο υπόμνημα ανταπαντήσεώς του γίνεται επίκληση του άρθρου 42, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, κατά το οποίο η προβολή νέων λόγων κατά τη διάρκεια της δίκης απαγορεύεται και υποστηρίζεται ότι, ως εκ τούτου, και αυτός ο λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Ε — *Επιχειρήματα που βασίζονται στα στοιχεία τα οποία περιλαμβάνονται στους μη εμπιστευτικούς φακέλους της Επιτροπής και απάντηση της Επιτροπής με το υπόμνημα ανταπαντήσεώς της στην υπόθεση C-122/86*

Με το υπόμνημα απαντήσεως, οι προσφεύγουσες αναφέρουν ότι, στα τέλη Δεκεμβρίου 1986, έλαβαν γνώση ορισμένων στοιχείων περιλαμβανομένων στους μη εμπιστευτικούς φακέλους της Επιτροπής, τα οποία επιβεβαιώνουν το βάσιμο των λόγων της προσφυγής τους. Τα στοιχεία αυτά επιτρέπουν, κατά την άποψη των προσφευγουσών εταιριών, τη συναγωγή των ακολούθων συμπερασμάτων:

α) καταρχάς, οι προσφεύγουσες παρατηρούν ότι δεν υπάρχουν στοιχεία όσον αφορά τις εισαγωγές φυσικού μαγνησίτη από τη Βόρεια Κορέα από το 1982 και εντεύθεν και όσον αφορά τις εισαγωγές του αυτού προϊόντος από την Κίνα από το δεύτερο εξάμηνο του 1983 και εντεύθεν, ή τουλάχιστον ότι οι μη εμπιστευτικοί φάκελοι της Επιτροπής δεν περιέχουν τα σχετικά με τα στοιχεία αυτά ερωτηματολόγια. Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Δικαστήριο να μη λάβει υπόψη τα στοιχεία αυτά, αν τυχόν υποβληθούν μετά την υποβολή του υπομνήματος απαντήσεως, διότι άλλως θα υπήρχε παραβίαση της αρχής της ισότητας των όπλων μεταξύ των διαδίκων·

β) οι προσφεύγουσες παρατηρούν επίσης ότι υφίστανται σημαντικές διαφορές μεταξύ των μεγεθών που παρατίθενται στα διάφορα

έγγραφα των κοινοτικών οργάνων. Τονίζουν σχετικά ότι στον κανονισμό 3542/82 της Επιτροπής αναφέρεται ότι οι συνολικές εισαγωγές μαγνησίτη από την Κίνα ανήλθαν το 1981 σε 61 949 τόνους, ενώ κατά το έγγραφο εργασίας της Επιτροπής, της 13ης Νοεμβρίου 1985, οι εν λόγω εισαγωγές υπολογίζονται, για το ίδιο έτος, μόνο σε 54 949 τόνους. Περαιτέρω, από τη σύγκριση του κανονισμού 3542/82 της Επιτροπής με την απόφαση 86/59 του Συμβουλίου προκύπτει σημαντική διαφορά ως προς το τμήμα της αγοράς που κατείχαν το 1981 οι κοινοτικοί παραγωγοί·

γ) οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν στη συνέχεια ότι η διαπίστωση σχετικά με τα κέρδη των κοινοτικών παραγωγών, η οποία περιέχεται στην απόφαση 86/59, δεν είναι αιτιολογημένη και επικαλούνται, προς στήριξη της απόψεώς τους, τα μεγέθη που αναφέρει ο κανονισμός 3542/82·

δ) οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν επίσης ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε σφάλμα υπολογισμού παραλείποντας να λάβει υπόψη της τις ποσότητες βορειοκορεατικού μαγνησίτη με κοκκομετρία 0 έως 3 μμ·

ε) οι προσφεύγουσες αναφέρουν επίσης ότι η Επιτροπή χρησιμοποίησε, για τον υπολογισμό του τμήματος της αγοράς που αντιστοιχεί στις εισαγωγές φυσικού μαγνησίτη από την Κίνα και τη Βόρεια Κορέα, μέθοδο διαφορετική από εκείνη που προέκρινε για τον υπολογισμό του τμήματος της αγοράς που κατέχουν οι κοινοτικοί παραγωγοί. Για τον τελευταίο αυτό υπολογισμό, η Επιτροπή έλαβε υπόψη της όλες τις ποσότητες φυσικού μαγνησίτη αδρανώς κεκαυμένου που παράγονται στην Κοινότητα, ανεξαρτήτως του βαθμού καθαρότητας, ενώ οι εισαγωγές από την Κίνα και τη Βόρεια Κορέα αφορούσαν μόνο φυσικό μαγνησίτη αδρανώς κεκαυμένο με περιεκτικότητα σε MgO μη υπερβαίνουσα το 92 %·

στ) τέλος, οι προσφεύγουσες παρατηρούν ότι ενώ, κατά την πρόταση αποφάσεως που υπέβαλε η Επιτροπή στο Συμβούλιο στις 9 Ιουνίου 1983, το τμήμα της αγοράς που κατείχαν οι κοινοτικοί παραγωγοί, οι κινέζοι και οι βορειοκορεάτες παραγωγοί έφθανε, το 1982, στο 62 %, κατά την απόφαση 86/59, το τμήμα αυτό υπολογιζόταν, για το 1984, μόνο σε 39,1 %. Αυτή η διαφορά 20 ποσοστιαίων μονάδων επί του συνόλου της ίδιας αγοράς σε διάστημα μόλις δύο ετών αποδεικνύει, κατά τις προσφεύγουσες, ότι η Επιτροπή άλλαξε τελείως τη μέθοδο υπολογισμού.

Το *Συμβούλιο*, με το υπόμνημα ανταπαντήσεως, αναφέρει ότι περιορίζεται να απαντήσει στους πραγματικούς και νομικούς ισχυρισμούς που το αφορούν ειδικά. Όσον αφορά τα επιχειρήματα που βασίζονται σε στοιχεία περιλαμβανόμενα στους μη εμπιστευτικούς φακέλους της Επιτροπής, το Συμβούλιο παρατηρεί ότι το τμήμα αυτό του υπομνήματος απαντήσεως επαναλαμβάνεται αυτούσιο στο υπόμνημα απαντήσεως των προσφευγουσών εταιρειών στην υπόθεση C-122/86.

Παρατηρείται σχετικά ότι, πράγματι, με το υπόμνημα ανταπαντήσεώς της στην υπόθεση C-122/86, η *Επιτροπή* απαντά σε καθεμία από τις παρατηρήσεις που βασίζονται στους μη εμπιστευτικούς φακέλους και τις οποίες αναπτύσσουν οι προσφεύγουσες εταιρίες τόσο με το υπόμνημα απαντήσεως στην υπό κρίση υπόθεση όσο και με το υπόμνημα απαντήσεως στην υπόθεση C-122/86.

G. C. Rodríguez Iglesias
εισηγητής δικαστής